

Arrest

nr. 52 590 van 8 december 2010
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VERHEYEN, die loco advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, sjiit van Koerdische origine te zijn, en afkomstig te zijn van Bardiya (Centraal-Irak). U zou Irak hebben verlaten op 19 juli 2009 nadat u eerder die maand was bedreigd door terroristen omdat u getuige was geweest van een moord. Op 3 augustus 2009 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 21 november 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan uw afkomst uit Bardiya (Centraal-Irak) noch aan uw voorgehouden profiel van herder. U ging op 7 januari

2010 in beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dit beroep werd wegens laattijdigheid verworpen.

Op 27 april 2010 dient u een tweede asielaanvraag in. Als nieuwe elementen voor deze aanvraag brengt u volgende documenten aan. Uw origineel nationaliteitsbewijs, het origineel van de dreigbrief waarvan u de kopie had voorgelegd bij de eerste aanvraag, een proces verbaal van de politie, een attest van de mukhtar van Bardya en een kopie van een rantsoenkaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat de nieuwe elementen die u bij uw tweede asielaanvraag aanbrengt niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van uw asieldossier vooralsnog kunnen wijzigen.

Zo legt u een naar eigen zeggen origineel nationaliteitsbewijs voor (dd. 1 februari 2009). Het is echter bijzonder bevreemdend dat u bij het eerst gehoor op het CGVS (12 oktober 2009) verklaarde dat u nooit over een nationaliteitsbewijs had beschikt en dat u er nooit één had aangevraagd (CGVS I, p. 11). Bovendien verklaart u nu dat u dit nationaliteitsbewijs in Zumar had bekomen (CGVS II, p. 3). Opmerkelijk genoeg had u tijdens het eerste gehoor verklaard dat u nog nooit in Zumar was geweest (CGVS I, p. 15-16). Hiermee geconfronteerd verandert u uw verklaring en beweert u dat uw vader het nationaliteitsbewijs was gaan halen (CGVS I, p. 4). Bovendien u verklaart dat men om een nationaliteitsbewijs te verkrijgen ondermeer een identiteitskaart moet voorleggen (CGVS II, p. 4). De identiteitskaart (dd. 12 november 2008) die u had voorgelegd bij uw eerste asielaanvraag bleek echter een volledige vervalsing te zijn. Aangezien het CGVS beschikt over informatie waaruit blijkt dat Iraakse identiteitsdocumenten makkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn kan er geen uitspraak worden gedaan over de wijze waarop u dit document bekomen zou hebben en moet er worden gesteld dat dit document slechts een zeer beperkte objectieve bewijswaarde heeft die zeker onvoldoende is om de eerdere appreciatie te wijzigen. Bovendien doen uw huidige en eerdere incoherente verklaringen vermoeden dat u opnieuw bewust de Belgische asielinstanties tracht te misleiden. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich hiervoor baseert is toegevoegd aan het administratieve dossier.

Verder legt u een originele dreigbrief voor. Volgens uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaat het hier om het origineel van de kopie die u voorlegde bij uw eerste asielaanvraag. Het is dan ook zeer bevreemdend dat de handtekening op het zogenaamde origineel verschillend is van de kopie die u eerder voorlegde. Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan de authenticiteit van dit document.

U legt tevens opnieuw een proces-verbaal voor van de politie in Zumar. Dit proces-verbaal vermeldt exact dezelfde feiten als het proces-verbaal dat u had voorgelegd bij uw eerste asielaanvraag. Toen werd echter geconcludeerd dat er geen geloof kon worden gehecht aan de authenticiteit van dit proces-verbaal omwille van meerdere inconsistenties. Het nieuwe proces-verbaal dat u voorlegt is dan ook niet van die aard dat het deze appreciatie kan wijzigen. Bovendien is het bevreemdend dat er twee proces-verbaals zouden worden opgesteld met exact dezelfde inhoud, het ene op 10 juli 2009 terwijl het vorige dateerde van 11 juli 2009 en het een eveneens een ander nummer draagt, 542 i.p.v. 875.

Het woonattest dat u voorlegt vormt onvoldoende bewijs van uw beweerde afkomst uit Bardyah. Het gesolliciteerde karakter van dit attest doet namelijk in ernstige mate afbreuk aan de bewijswaarde van dit attest en weegt niet op tegen uw gebrekkige kennis over Bardyah en het voorleggen van een vervalste identiteitskaart. Het voorleggen van documenten dient daarenboven gepaard te gaan met coherente en geloofwaardige verklaringen wat in casu allerm minst het geval is. De voedselrantsoenkaart betreft een kopie en bezit als dusdanig geen objectieve bewijswaarde.

Tot slot dient er nog worden opgemerkt dat het zeer opmerkelijk is dat een deel van deze documenten blijkbaar verstuurd zijn door een zekere (S.H.). (S.H.) is namelijk de naam van uw broer die volgens uw verklaringen sinds 2006 verdwenen zou zijn en waarvan u tot op heden niets meer van vernomen zou hebben (CGVS I, p.4; CGVS II, p.5).

Bovenstaande elementen laten het CGVS geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus opnieuw te weigeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel wordt opgeworpen: de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (wet van 29 juli 1991); de schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet inzake de hoedanigheid van de vluchtelingenstatus en de beginselen van behoorlijk bestuur waaronder de zorgvuldigheidsverplichting.

Verzoeker meent dat er ten onrechte geen rekening gehouden is met het gegeven dat hij ook reeds in het kader van zijn eerste asielprocedure aangetoond heeft geen bescherming te kunnen genieten van de plaatselijke autoriteiten. Meerbepaald zijn vader diende een klacht in naar aanleiding van de moord op een andere schapenhoeder door terroristen. Dergelijke klachten worden momenteel gewoon niet opgevolgd gezien de huidige situatie in Irak. Vervolgens gaat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in op zijn Koerdische origine, waarbij hij een (vervolgde) minderheid vormt in Irak.

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing niet afdoende aangeeft waarom zijn nationaliteitsbewijs vals zou zijn en er ten onrechte geen rekening gehouden is met zijn verklaringen omtrent het bekomen van het nationaliteitsbewijs in Zumar door zijn vader.

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Waar verzoeker aanvoert dat de *“bestreden beslissing op geen enkele wijze is ingegaan op de Koerdische origine van verzoeker waarbij een (vervolgde) minderheid vormt in Irak”*, blijkt dat hij geen concreet gegeven bijbrengt waaruit zou blijken dat Koerden omwille van hun etnie het voorwerp uitmaken van persoonsgerichte vervolging in Irak.

Betreffende het door verzoeker tijdens zijn tweede asielaanvraag neergelegde nationaliteitsbewijs wordt vastgesteld dat hij incoherente verklaringen aflegde. Verzoeker verklaarde bij zijn eerste gehoor op het CGVS van 12 oktober 2009 nooit over een nationaliteitsbewijs te hebben beschikt en er nooit een exemplaar aangevraagd te hebben (CGVS I, p. 11). Thans verklaart verzoeker tevens dit nationaliteitsbewijs in Zumar te hebben verkregen (CGVS II, p. 3) hetgeen incoherent is met zijn eerdere verklaringen waar hij stelde nooit in Zumar geweest te zijn (CGVS I, p. 15-16). Na confrontatie hiermee wijzigt verzoeker zijn verklaring en stelt hij dat zijn vader het nationaliteitsbewijs was gaan halen (CGVS II, p. 4). Bovendien verklaarde hij dat men om een nationaliteitsbewijs te verkrijgen ondermeer een identiteitskaart moet voorleggen (CGVS II, p. 4). De door verzoeker bij zijn eerste asielaanvraag neergelegde identiteitskaart bleek echter een niet-authentiek document te zijn. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt inzake de documenten die zijn identiteit en afkomst vermogen aan te tonen.

Inzake de vaststellingen in de beslissing waarom de overige neergelegde documenten – een originele dreigbrief, een proces-verbaal van de politie in Zumar en een woonattest – geen objectieve bewijswaarde hebben, voert verzoeker geen verweer zodat deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, overeind blijven. Tenslotte is het, zoals de bestreden beslissing aanhaalt, opmerkelijk dat een deel van deze documenten blijkbaar verstuurd zijn door een zekere S.H. aangezien dit de naam is van verzoekers broer en die volgens zijn verklaringen sinds 2006 verdwenen zou zijn en waarvan verzoeker tot op heden niets meer vernomen zou hebben (CGVS I, p.4; CGVS II, p.5). Verzoeker voert inzake deze pertinente opmerking evenmin een dienstig verweer.

Aangezien verzoeker tijdens zijn eerste asielaanvraag niet kon aantonen afkomstig te zijn uit Bardiya (Centraal-Itak) noch zijn herdersprofiel aannemelijk kon maken, en gelet op het voormelde deze vaststellingen tijdens onderhavige tweede asielaanvraag niet kan ombuigen, kan geen geloof worden gehecht aan de aangevoerde asielmotieven.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas inzake zijn herkomst (zie sub 2.2.) toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij

een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. De bedrieglijkheid inzake zijn beweerde herkomst laat immers niet toe om een correct beeld te vormen van verzoekers profiel, identiteit, de regio van waar hij afkomstig is en de plaats(en) waar hij recentelijk heeft verbleven zodat het niet mogelijk is in te schatten of er in zijn hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht december tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS